

2004
Nr7

EEVA-TÄDI
METSIKUD POJAD LAULUPIDU
10- AASTANE SPUNGIKLUBI
TUULELOHE LENDAB JÄLLE
ELUPÄÄSTJA TEGUTSEB

Kõik pokusid meisterdama!

Paljud Eestimaa lapsed tunnevad ja armastavad pokusid – Edgar Valteri loodud “Pokuraamatust” pärit muhedaid tegelasi.

Küllap teate sedagi, et Võru-ja Põlvamaa piiril rajatakse juba mitmendat aastat Pokumaad. Kui see ükskord valmis saab, võivad Eesti lapsed pokudele külla tulla. Aga sinna kulub veel kahjuks aega.

Kuidas saaksid lapsed Pokumaa valmistamisele kaasa aidata? Praegu vajab Pokumaa meeneid, et neid kinkida sponsoritele ja eriti auväärsetele külalistele. Ja mis oleks kõige parem kink, kui mitte lapse käega tehtud poku? Võib-olla on just sinu meistritöö selleks kõige sobivam!

Nii kuulutasidki Pokumaa Sihtasutus ja Tartu Mänguasjamuseum välja pokumeenete konkursi. Konkursil osalema oodatakse eelkõige lapsi ja noori. Meenete valmistamisel tuleb lähtuda “Pokuraamatust”.

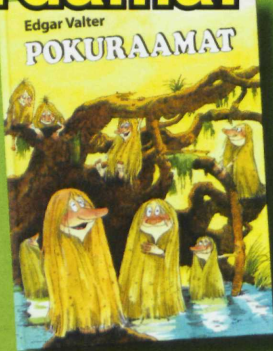
Meeneteks võiksid olla näiteks vastupidavast looduslikust või looduslähedasest materjalist (puit, savi jne) valmistatud 10-30 cm kõrguseid pokukujukesed või nende grupid. Aga ka pokumaalingutega portselannõud ja tekstiilesemed, pokukujulised või pokuteemalised kudumid, järjehoidjad, võtmehoidjad, ehted.

Konkursitööd tuleb tuua hiljemalt 20. oktoobriks kas Eesti Lastekirjanduse Teabekeskusesse (Liivalaia 30, Tallinn), Tartu Mänguasjamuseumi (Lutsu 8, Tartu) või Võrumaa Keskraamatukogu lasteosakonda (Jüri 54, Võru). Töödele olgu lisatud autori nimi, vanus ja kontaktandmed.

Meeneid ei tagastata, kuid parimate tööde autoreid ootavad väärikad autasud. Autasude pidulik üleandmine leiab aset novembrikuus Pokuraamatu järje – “Pokulugude” esitlusel Tartu Mänguasjamuseumis.

Praegu on suvi ja aega volilt käes. Just paras aeg oma osavus proovile panna. Jõudu tööle!

TÄHEKE

Jutumull, jutumull!

Juunikuu Tähekeste jutumullis ütles loomaia puuris konutav karu midagi linnule, kes istus jõehobu avatud suul. Vastuse pakkujaid kogunes seekord õige palju. Aitäh kõigile, kes meie mängus osalevad! Kirjutage meile ikka – kui seekord ei õnnestu võitjaks tulla, siis järgmine kord läheb ehk paremini.

Võitjad saavad seekord auhinnaks kolm kahele inimesele kehtivat vabapääset Tallinna lauluväljaku suvekeskusesse. Auhindade saamiseks palume helistada lauluväljaku telefonil 6112166.

Võiduvastused

Karu ütleb:

„Raputa natuke suud ja pane siis kinni. Lind peaks ju maitsev olema.”

Anne-Mai Liigand, 11 aastat
Viljandimaa

Karu küsib:

„Kuule, linnuke! Kas selle jõehobu sees jõgi ka voolab?”

Heidi Vares, 10 aastat
Raplamaa

Karu ütleb:

„Kuule, kollase porgandiga olend. Kui sa said koletise suu lahti, ehk saad puuri suu ka lahti!”

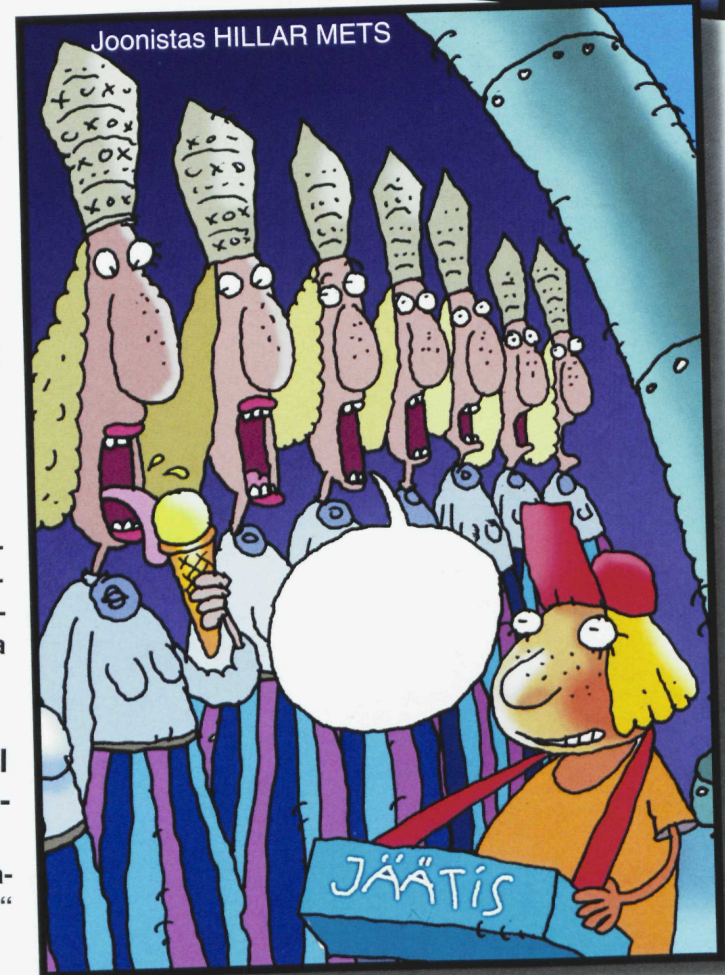
Mihkel Talmar, 7 a
Pärnu

Uus jutumull

Mida ütleb (või laulab) koorilauljapädi laululaval jäätist müüvale poisile? Kirjuta Tähekestele aadressil Roosikrantsi 6 Tallinn 10119 või meiliga taheke@perioodika.ee.

Ootame sinu kirju 23. juulini.
VASTUSELE LISA KINDLASTI OMA NIMI, VANUS JA POSTIAADRESS.

Vastajad saavad auhinnaks kaks raamatut „Guinness World Records 2004“ kirjastuselt Tänapäev.

LAULUPIDU on lahe!

Juuli alguses peetakse Tallinnas suurt laulu- ja tantsupidu. See on sündmus, mis meelitab Eestimaa pealinna palju rahvast. Eriti tore on laulupeo rongkäik, kui lauljad ja tantsijad kõnnivad üheskoos Vabaduse väljakult Tallinna laululavale. Inimesed seisavad tee ääres ja hõikavad igasuguseid asju. Näiteks Jõgeva puhul hüütakse ikka „Elagu Jõgeva kollane!“. Rongkäigus kõndijad karjuvad vastu ning kõik on rõõmsad isegi siis, kui vihma sajab.

Meie laulupidu teeb Eestimaa kuulsaks üle maailma. Laulu- ja tantsupeo traditsioon on kantud UNESCO maailma kultuuripärandi nimekirja. Laulupidusid on Eestis korraldatud juba üle 130 aasta. Mis on väga pikk aeg.

Mõte laulupidu korraldada sündis Tartus. Selle algatajaks oli mees nimega Johan Voldemar Jannsen ning „Vanemuise“ selts. Suvel 1869 kogunes Tartusse 46 koori 822 lauljaga ja viis puhkpilliorkestrit 56 mängijaga. See arv võib tunduda väike – tänavusel peol on juba üksi lastekoorige koosseisus ligi 6000 inimest. Aga tegelikult oli meie esivanematele laulupidu suur ja tähtis ettevõtmine. Näiteks on vana aja luuletaja ja ajakirjanik Peeter Grünfeldt on meenutanud, et tema isa, Rõngu kihelkonna Pühaste koolmeister õpetas koorile laulupeo laule, nii et laulud ka tema lastele meel-

de jäid. Lapsed laulsid neid suvi läbi karjas käies ja lõpuks teadis neid juba terve Pühaste küla. Peole sõitsid sealt külast küll vaid vähesed, aga need rääkisid pärast oma elamusi kõigile. Muide, isegi esimesel laulupeol sadas vihma – nagu laulupidudel sageli.

Tänavusuvine laulupidu on juba arvult 24. pidu. Esimesel kontserdipäeval astub laulukaaresse alla 19 000 esinejaga ilmselt maailma suurim ühendkoor. Selle arvu võiks kasvõi Guinnessi rekordite raamatusse kirjutada!

Huvitav on ka nende laulude ajalugu, mida lapsed laulupeol esitavad. Lauldakse nii vanu laule – neid, mida laulupidude algusaegadel, kui ka päris uusi. Näiteks laulavad poistekoorid kuulsa eesti rockbändi „Ruja“ laulu „Tule metsa!“ ja omaaegse lastesaate „Laulpäeva õhtul koos isaga“ tunnuslaulu. Kunagi oli see saade sama populaarne kui praegu on „Buratino tegutseb jälle“.

Lisaks lauljatele astuvad laulupeo rongkäigus ka tantsupeolised. Kokku osaleb laulu- ja tantsupeol üle 30 000 laulja, tantsija ja pillimehe.

Tänavusele peole eelnes veel üks tore ettevõtmine. Nimelt istutasid maikuu kahe nädala jooksul laulu- ja tantsupeolised Eesti metsadesse ligi miljon puud. Küllap peetakse Eestis laulupidusid ka veel siis, kui need puud ükskord suureks kasvavad.

Ilona Martson

Laulupeo lauljaid joonistasid Tallinna Mardi lasteaia Sipsikute rühma lapsed.

Eeva-tädi metsikud pojad

Emal on sõbranna, kelle nimi on Eeva-tädi. Eeva-tädi elab suure maja kaheksandal korrusel. Vahetevahel läheme emaga talle külla. Siis ei tee ema ja Eeva-tädi muud, kui räägivad tundide viisi juttu ja joovad kohvi. Ja mina mängin Eeva-tädi kahe pojaga.

Eeva-tädi pojad, Aleks ja Joonatan, ei ole sugugi maailma kõige kuulekamad lapsed. Nad mõtleavad iga päev mitu vempu välja. Ja ainult vahel harva, kui neile tuleb külla selline väike tubli poiss nagu mina, ei jõua nad teha päris nii palju vempe kui tavaliselt. Siis ei löhu nad ära nii palju nõusid kui muidu ega joonista oma toa tapeedile kuigi palju lennukeid ega peida kõiki oma ema kingi mütsiriivile ega pudista päris tervet kuivikupakki ema voodisse.

Siis on Eeva-tädi väga rahul. Ja kui mina ja ema hakkame koju minema, ohkab Eeva-tädi: "Oleks ometi mul ka selline väike pai poiss nagu teie Villu. Aga vat ei ole. Selle asemel on mul kaks metsikut poisijurakat, kes oskavad ainult vempe välja mõelda."

Ühel päeval läksime jälle Eeva-tädile külla. Ema ja Eeva-tädi hakkasid jälle juttu ajama. Mina läksin Aleksi ja Joonataniga mängima.

Kõigepealt ehitasime legomajasid. Siis mängisime autorajaga. Pärast seda kleepisime

akna peale kõik loomapildiga kleepekad, mis ma Aleksile ja Joonatanile kingiks tõi. All tänaval kõndivad inimesed paistsid väga kaugel olevat.

"Veame kihla, et sa ei saa sellele pruuni mantliga mehele pihta!" ütles Aleks ja andis mulle veepüssi.

Mina sihtisin väga täpselt, kuigi ei olnud varem kunagi veepüssist tulistanud, ja tabasingi pruuni mantliga meest otse pealakse. Too vaatas üles ja Aleks ja Joonatan kiskusid mu naerust vingerdades akna eest ära.

"Hästi lastud!" kiitis Joonatan.

"Kas sa nüüd sellele kübaraga naisele saad pihta? Oota, kuni ta lähemale tuleb."

Ma sain ka kübaraga naisele pihta. Vähemalt nii ma arvan, sest ta tegi vihmavarju lahti.

"Nüüd too kiilakas vanapapi!" käskis Aleks ja mina tulistasin jälle paraja portsu vett.

"Jube tore mäng!" ütlesin ma poistele innukalt. "Kas teie ei tahagi lasta?"

"Tahaksime küll," teatas Joonatan, "aga me ei tohi. Ema ütles, et kui me veel inimeste pihta veepüssi laseme, jääme me kolmeks kuuks taskurahast ilma."

"Aga sina võid seda vabalt teha," lubas Aleks.

"Proovi nüüd sellele paksule tädile pihta saada! Ta on kindlasti just juuksuri juures käinud, vaata ta lokke!"

"Oota, see on ju naabritädi lluste!" hüüdis Joonatan siis. "Ära lase! Ta saab muidu hirmus kurjaks!"

Aga ma olin juba ära tulistanud ja järgmisel hetkel vajus paksu tädi värske lokisoeng nagu nõiaväel lössi.

Tädi keeras pea välkkiirelt otse meie poole ja kuigi me nägime ta nägu ainult hetke, paistis see olevat kohutavalt vihane.

Kui siis uksekell helises, teadsime, et maruvihane naabritädi on ukse taga.

"Aleks ja Joonatan, kohe siia!" karjus Eeva-tädi natukese aja pärast.

"Kas te lasite proua lluste pihta veepüssi?"

"Ei lasknud," vastas Aleks. "Me ei ole täna mitte ühtegi inimest veepüssist tulistanud."

"Keegi teist kolmest see igatahes oli," ütles Eeva-tädi. "Teie aken oli ainuke lahtine aken. Proua llustele visati sellest aknast vett pähe ja ta soeng on nüüd nässus."

Mina pidin siis muidugi üles tunnistama, et lasin proua llustet veepüssist. Sellest hoolimata jäid Aleks ja Joonatan oma kolme kuu nädalarahast ilma. Eeva-tädi ütles, et maksab selle rahaga proua lluste lõssiläinud soengu kinni.

Kui me emaga koju hakkasime minema, ei öelnudki Eeva-tädi seekord: "Oleks ometi minul ka selline väike pai poiss nagu teie Villu."

Selle asemel ohkas ta hoopis: "Milline õnn, et mul ainult KAKS metsikut poisiklutti on! Ma ei tea, kuidas ma küll KOLMEGA hakkama saaksin!"

Kaks varblast ajavad lennates omavahel juttu. Korraga lendab nendest üle reaktiivlennuk. "Miks ta küll nii kiiresti lendab?" imestab üks. "Sa lendaksid ise samamoodi, kui sul tuli tagumikus oleks," vastab teine.

Emauss roomab oma lapsega metsa poole. Äkki hüüab väike uss: "Ema, ema! Kas me oleme mürgised ussid?" "Jah, kallid, oleme küll. Aga miks sa küsid?" "Oi, appi! Ma hammustasin just keelde!"

Suure küla lähedal kukub alla ufo. Elanikud jooksevad seda vaatama. Lähevad läbi metsa ja jõuavad lagendiku servale. Lagendikul on ufolaev, uks pärani, sokid kuivavad ukstel. Laevast ronib plekist mehike ja hakkab mootori kallal nokitsema. Rahvas piilub puude tagant ja kõik hakkavad vaikselt sosistama: "Tere ufo, tere ufo, tere ufo." Sosistavad, sosistavad. Plekkmees ei tee väljagi, vaid nokitseb edasi. Lõpuks kasvab sosin hästi suureks suminaks: "Tere ufo, tere ufo." Äkki käib plekkmehesest nõksak läbi, ta vaatab metsa poole ja käratab: "Vait, maalased! Ei näe või, et lennuõnnetus!!!"

Jänes määrati metsas uurijaks. Hakkas rebast üle kuulama: "Kelle kasukat kannad?" "See on mu enda oma," vastab rebane. "Valetad! Varastasid!" käratas jänes. Rebane pandi vanggi. Rebane istub kongis, uks läheb lahti, sisse tuuakse hani. "Mille eest sind istuma pandi?" küsib rebane. "Jänes, sunnik, piinas mind, et mis rahade eest ma igal aastal lõunasse lendan?!"

Nahkhiired ripuvad reas, järsku on üks pulksirge. Teine nahkhiir karjub: "Vaadake, Mihkel minestas!"

TÄIESTI VALE VASTUS! TEAD, MIKS?

E-E-EI OSKA KÜLL VASTATA...

SELLEPÄRAST, ET ÜKSKI LÖKE SELLES ARMSAS LOMBIS EI SÜTTI!

...AGA KAS PEAKSKI LÖKE VEES PÖLEMA?

KUIDAS MA MUIDU SIIS UJUDA SAAN?

AINO PERVIK

Tuulelohe ja pikk tüüp

Ühel selgel päikesepaistelisel hommikul tuli tuulelohele meelde sõber, kes harva valgust nägi. Sõber oli vana allveelaev. Allveelaev veetis oma üksildasi vanaduspäevi pimedas merepõhjas.

Tuulelohe otsustas minna vana allveelaeva vaatama.

Merele ta lendaski, kaugele merele. Tuulelohe ei teadnud täpselt, kust vana allveelaeva leida. Merel pole ju millegi järgi suunda võtta. Igal pool on ainult vesi, vesi ja vesi, nii kaugele kui silm ulatab nägema. Ja vee kohal on kõigjal taevast, vaata kuhu tahad. Silte kaugel merel ei ole.

Tuulelohe lendles terve päeva mere kohal. Öhtupoole hakkas tuul tõusma. Taevast läks pilve. Pimenes. Lõpuks oli mere kohal nii pilkalt pime, et seda ei oska üldse ettegi kujutada. Tuul aga läks kogu aeg tugevamaks.

„Ma otsin vana allveelaeva!“ ütles lohe tuulele. „Ega sina ei tea, kus ta on?“

„Tormihoiatus!“ hüüdis tuul ja puhus üha valjemini. „Mine parem maale tagasi!“

„Aga ma ju ei näe, kus maa on!“ ütles tuulelohe ehmunult. „Ma olen ära eksinud! Ütle, kuhu ma pean lendama!“

„Juhuuuu!“ hüüdis tormituul. „Sinna-sinna-sinna-sinna!“

Tundus, nagu puhuks tuul ümberringi igast suunast. Tuulelohe hakkas keerlema.

„Jäta!“ hüüdis ta pahaselt. „Mul hakkab pea ringi käima!“

„Juhuhuhuhuuuu!“ kostis selle peale tormituul. „Ära tiku merele, kui su pea ei kann!“

Tuulelohe oli täitsa hädas. Ta muudkui keerles, keerles ja keerles, kuni oli lõpuks nii segi, et tal hakkas silme ees sähvima valgus.

„See veel puudus,“ mõtles tuulelohe õnnelt. Ta arvas, et tal silmad lihtsalt virvendavad kogu sellest metsikust keerutamisest.

Siis aga sai tuulelohe aru, et valgus paistis päriselt. Tuulelohe võideldes hakkas lohe valguse peale lendama.

Varsti jõudis tuulelohe ühe pika tüübi juurde. Pikk tüüp seisis keset väikest kivist saarekest. Pika tüübi peas plinkis tuli.

„Tule aga tule tormivarju!“ hüüdis pikk tüüp. „Kohe hakkab rajult sadama, sa liguned läbi ja laguned laiali.“

Pikk tüüp tegi luugi lahti ja laskis rampväsinud tuulelohe sisse just siis, kui taevast hakkas otsekui pangest voolama vett.

„Ole sa tänatud!“ hingeldas tuulelohe ja heitis otse põrandale pikali. „Sa päätsid mu elu.“

„Elupäästmine mu amet ongi,“ ütles pikk tüüp. „Ma olen tuletorn.“

„Kelle elusid sa siin päästad?“ küsis tuulelohe. „Siin pole ju kedagi!“

„Selle järele ma just valvangi, et mõni laev pimedas siia ei satuks,“ ütles tuletorn. „Ma seisan siin keset veeluseid kive ja karisid. Kui mina ei hoiataks, tormaksid laevad karidele puruks. Ilma minuta oleks siin kõik kohad hukunud laevu täis.“

„Aga siis pead sa ju olema jube tähelepanelik ja püsima kogu aeg paigal!“ ütles tuulelohe.

„Loomulikult!“ ütles tuletorn. „Mulle see just meeldibki. Või arvad sa, et minusugune pikk tüüp peaks mööda ilma ringi tormama, pea laiali otsas?“

Tuletorn tundis muuseas väga hästi vana allveelaeva. Allveelaev magas parajasti sügaval mere põhjas, kuhu tuulelohe sukelduda ei saanud. Tuletorn lubas allveelaeva tervitada, kui see peaks jälle veepinnale ilmuma.

Sest tuulelohe ise lendas aga hommikul jälle oma teed. Ta lihtsalt ei saanud pikemalt pidama jääda.

Pärast päikesepistet

OTT ARDER

TOLMAS KOLMAPÄEVAL JUULIS.
PÄRAST PÄIKSEPISTET
TAARUSIN MA RASKEIL JALUL,
HILJEM VÖTSIN ISTET.

TAEVAS TIIRLES RAISAKOTKAS,
TIIRLES KANAKULLE.
KUHUGI UISUTAS HIIGLANE KONTKÕRV,
KANDES JALA OTSAS TEERULLE.

OTT ARDER Süvetiivulised

TALVEL MEELEST LÄEVAD KÄRBSED,
SÄÄSED UNUNEVAD.
VÄLJA ILMUB KÄRBES TAAS
KUI KÄES VARAKEVAD.

SÄÄSKI ILMUB VÄLJA SIIS
KUI SEDA POLE VAJA.
SÄÄSE KILE PININ KESTAB
ILMATUMA AJA.

VÄHE VEEL, ET PINISEB,
VERD IMEB SÄÄSE-EMA,
ET HILJEM SINU VEREGA
LAPSI HAKATA IMETAMA.*

SÜGELEVAD JALAD-KÄED
TÄIS KUBLAKESI PUNASEID.
SÜGELEVAD ÕIGE KAUA
KUI AINA SÜGADA NEID.

LINNUKESTE NÄGEMINE
SIIS ON MEILE LOHUTUSEKS.
NEMAD SÄÄSKI-KÄRBSEID SÖÖVAD,
PISILINNUKESTE TOITU
KUTSUTAKSE USSIKESEKS!

*-----
Isane sääsk verd ei ime.(Autori märkus)

WIMBERG

Kord sinimere veel veel veel

KORD SINIMERE VEEL VEEL VEEL
ÜKS KAPTEN SEILAS VEEL VEEL VEEL
TA TA TAHTIS TEADA VEEL VEEL VEEL
MIS MAIK ON MERE VEEL VEEL VEEL

Äpardunud kalapüük

WIMBERG

ÜKS JA KAKS JA KOLM JA NELI –
PÜÜDSIN KENA KALA MA.
ÜKS JA KAKS JA KOLM JA NELI –
KALA PISTIS HALAMA.
ÜTLES, ET MIND VETTE LASE,
VEES ON MINU KODUASE.
HAMMUSTAS VEEL SÕRME – NÄKS! –
JA SIIS OMA TEED TA LÄKS.

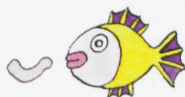
Õökülmast, päevasoojast

OTT ARDER

SUVEKÜLMAD JÄÄVAD MEELDE,
TALVESOOJAD UNUNEVAD.
TALVESOE TEEB SULA,
SÜGISKÜLM TOOB HALLA:

“SUVI, OLE SOE JA ÄRA
PALJU VIHMA KALLA!”
NÕNDA ANUB SUVE
NII LAPS KUI SUPELSAKS.
MÕNI SUVI IGATAHES
PIKAKS JÄÄB JA ILUSAKS.

EI SIIS OLE MURET,
EI SIIS OLE VAEVA
KERGES TUULES LOHET
LENNUTADA TAEVA.

Illustreerinud PIRET RAUD

Tavaline

ELUPÄÄSTJA

Ivo Rosin on 10-aastane Põltsamaa poiss. Eri-line on ta aga selle poolest, et päästis külmal detsembrikuul läbi jää vette kukkunud sõbra elu. Selle eest sai ta noorima elupäästjana päästeteenistuse Medali Lõviga.

“Meil oli koolis näitemängu peaproov ja pärast jäi mul telefon kooli,” räägib Ivo. “Kui olin telefoni koolist kätte saanud, hakkasime sõpradega uuesti kodu poole minema. Jõe ääres ütles Allar: “Kas keegi julgeb minna üle jää?” Julgesime küll. Alguses läksin mina ees. Poolele teele jõudes tulid teised järele. Allar oli minu selja taga.

Minu juurest hakkas juba natuke vajuma, aga Allar arvas, et tema on kõva mees ja läheb üle jää. Mina ütlesin: “Ära mine, sa vajud läbi!” Aga Allar läks ikkagi – ja vajus läbi.

Siis ma võtsin mobiiltelefoni, viskasin koolikoti seljast ja helistasin päästetamisse. Rääkisin, mis toimus ja roomasin pärast augu juurde teda välja tõmbama,” kõneleb Ivo asjalikult.

“Pärast päästeteenistus ütles veel, et nemad ilmselt poleks teda sealt nii lihtsalt kätte saanud. Oleks olnud vaja tuua redelid ja selle aja peale oleks Allar võinud juba ära uppuda.”

Nii saigi Ivo medali. Aga ega teda seepärast kangelaseks peeta, ei poogita külge hüüdnimesid ega pane õpetajad talle paremaid hindeid. Ajalehtede tähelepanust on poiss küll väsinud. Ei jõua lihtsalt kogu aeg sama juttu rääkida.

Koolist koju tulles asub Ivo tavaliselt kohe õppima. Pärast seda saab sõpradega õues jalgpalli, peitust või ukakat mängida. Talle meeldib ka sporti teha. Kui ilm on kehv, vaatab Ivo telekat. Kõige huvitavamad on ralli või vormeli ülekanded. “Autod on üldse mu lemmikasjad,”

ütleb Ivo. “Suurena tahaks ma saada politseinikuks või päästetamnikuks. Peaasi, et saaks viikuritega autoga sõita.”

Suvel tahab Ivo minna maale vanaema ja vanaisa juurde. Vanavanemad peavad kaup-

lust ja Ivo aitab vanaisal kaupa tassida ja vanaemal kaubale hindu külge kleepida. Pärast aga mängivad nad mõlemad vanaisaga kordamööda Playstationiga sõjamänge. “Me teeme nii, et alguses mängib üks ja kui enam edasi ei oska minna, siis mängib teine,” selgitab poiss.

Ivole meeldib arvuti taga aega veeta. Peamiselt ajab ta interneti jututubades sõpradega juttu ja vaatab autopilte. Aga arvutit peab jagama ka vanemate vendadega, keda on tervelt kaks.

Lisaks vendadele on Ivol ka kaks õde. Üks on alles päris väike, vaid pisut üle pooleteise aasta vana. Teine õde on aga juba suur ja ise väikese tüdruku ema. “Ma olen juba rohkem kui aasta onu olnud,” teatab Ivo uhkusega.

Fotod: RAUNO VOLMAR (Eesti Päevaleht) ja Koduarhiiv

PRIIT LIIVISTE

Madalstart

JAANUS VAIKSOO

Juba terve aasta oli Mihkel käinud kergejõustikutrennis. Nii et suvel maale minnes pidas ta end teistega võrreldes kõvaks tegijaks. Pealegi polnud Savikünka Otil, Jõe Hannelsel ja Räägu Priidul ette näidata ühtegi medalit. Rääkimata Tapiku Joonasest, kes spordist tuhkagi ei teadnud ja suvi läbi ainult nina raamatus nohises. Aga Mihklil oli juba tervelt kaks medalit! Kuld tõkkejooksus ja pronks kauhushüppes. Ta näitas neid lahkelt teistelegi ja seletas, et edu võti peitub tehnikas. Sa võid küll kiire poiss olla nagu näiteks Hannes ja hüpata kaugele nagu Ott, aga kui ikka tehnika logiseb, pole autasustamisele asja. Nüüd lubas Mihkel ka kaaslastele tehnikanipid selgeks õpetada. Ega ta pole mingi kade mees, kes konkurentsi kardaks.

„Kiirjooksus on oluline õige madalstart,“ seletas medalimees. „Paned jalad pakkudele, toetad sõrmed sedaviisi joone taha ja kui siis pauk käib, tormad nagu kuul minema!”

Mihkel oli nõudlik treener. Ikka polnud Oti, Hannese ja Priidu stardiasend küllalt hea, ikka tuli uuesti proovida ja midagi parandada.

Tõkkejooksu harjutamiseks leidis Miku põneva võtte. Vanaisa lambakarja hulgas oli üks noor pirakas oinas. Kui seda selli karjaaia

tagant peopesaga sarvemüksude vahele toksida, sai oinas tigidaks, taganes mõne sammu, võttis hoogu ja jooksis vihase peaga vastu kätt.

Illustreerinud PRIIT REA

Vanaisa oli säärase narrimise Mihklil küll ära keelanud, aga kui taati nägemas polnud, käis poiss koos teistega ikka vahel looma õrritamas. Viimaks läks ta nii julgeks, et põksis oinast sarvede vahele, hüppas siis üle aia lammaste sekka ja kui loom ründamiseks hoogu võttis, jooksis välkkiirelt risti üle karjamaa ning lendas ilusa tõkkejooksusamuga teisele poole aeda ohu eest varju. Küla-

poisid sellist tempu igaks juhuks kaasa ei teinud, parem vaatasid aia tagant. Aga Mihklil polnud karta midagi. Oli tal ju tõkkejooksus kuldmedal taskus.

Ent ühel päeval läks haprasti. Mihkel õrritas oina jälle vihale ja pistis üle karjamaa punuma, kui äkki komistas jalg mäta taha ning poiss lendas täies pikkuses siruli. Oinas oli vahepeal hoo sisse saanud ja lähenes suure kiirusega. Mihklil oli surmahirm naha vahel. Ta püüdis püsti hüpata, kukkus uuesti, ajas end neljakäpakile, tegi mõned abitud sammud... kuid siis jõudis vihane loom temani.

Oina nudipea tabas otse Mihkli kõige pehmemat kohta. Käis tume mütsatus, poiss pörkas nagu konn õhku, maandus õnneks jalgadele, sai hea stardikiirenduse ja lendas kui nool teisele poole aeda.

Veel tükk aega oli Mihklil värin jalgades. Kaaslastes olid ehmatuses tummad. Kõige kiiremini kogus end Hannes.

“Vinge madalstart ja milline kiirendus! Aga

mulle läheks küll vähe lihtsam tehnika peale!”

“Seda võin ma sulle kohe õpetada!” hakkas Mihkel Hannesele ähvardavalt lähenema. Viimane vaatas, et minema sai. Varsti jooksid kaks poissi üksteist taga ajades küla poole.

Oinas põrnitses neile aia tagant hahameelselt järele, raputas pead ja tegi võidukalt “Mää!”

SPUNGIKLUBI TEGUTSEB

Foto: Lauri Kulpsoo

Spungiklubi on eesti laste kirjandusring Helsingis. Klubi tuumiku moodustavad Suvi-Anette (7a), Minna-Kerttu (12a), Kati-Maarja (9a), Evamaria (9a) ja Laurits (10a).

Koos loetakse eesti lasteraamatuid, joonistatakse ja tehakse muudki põnevat. Nüüd otsustati Tähekesele kirjutada. Ja et eesti lapsed teada saaks, kuidas soome lapsed kirjutavad, otsustati tõlkida ka üks jutt. Selleks on Ramona Saariaho 6. klassis kirja pandud jutustus kääbussnautser Wilmast. Head lugemist!

Soome kool

Ma käin Steiner-koolis, sellepärast ma räägin sellest. Mulle meeldib käia eurütmias. Eurütmias me liigume muusika ja luuletuste rütmis. Me õpime saksa keelt ja rootsi keelt. Me õpime ka matemaatikat, kirjutamist ja kuulame muinasjutte. Söök on pool kümme. Toit on hea. Mulle meeldib meie koolis.

Suvi-Anette Vienola, 7 a

Soome kool

Meil on koolis väga tore muresid seal üldse pole. Koolis me õpime rahulikult, õpime ka ju kasulikult. Õpime käsitööd, puutööd, koduseid töid ei tee pool ööd. Joonistame kuis liiguvad mere lained. Ja õpime, et seemned pole taimed. Kuigi me õpime matemaatikat, ei näe hinnetega eriti paanikat. Ajaloos loeme Egiptusest, Indiast, meelde meile jääb väga palju. Õpime just selle pärast, et õpetaja eriti palju ei karju. Flööti meil kõik mängivad, ja õpetajadki naeratavad. Koolis on tore, muresid meil üldse pole.

Minna-Kerttu Vienola, 12a

K-tähekaart

Ütles kana kukele „Lähme sööme karamelli.“
Ütles kukk kanale: „Ära sina kurameeri!“

Minna-Kerttu Vienola, 12a

Soome minek

Üle lahe lendan ma,
Kooli peab ka minema.
Loodan siis, et laulan ma
Eesti rahvalaule ka.

Evamaria Keränen, 9 a

Eestis ja Soomes

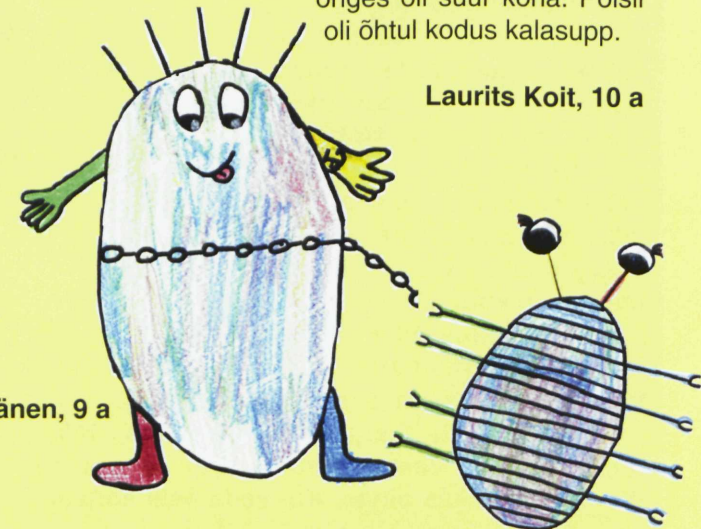
Elul pole miskit vahet –
koolis ikka ainult kahed.
Soome koolis pole kole,
käia seal on üpris tore.
Koolist koju tulen ma,
õppima siis tõttan ka.
Soomes pole üldse hull,
nagu Eestis mõni pull.

Evamaria Keränen, 9 a

Elas kord poiss

Elas kord poiss. Ta läks kalale. Ta püüdis poole tunni jooksul ühe väikse kala. Hakkas juba ära minema, aga siis tuli talle meelde, et ta unustas õngeridva sillale maha. Ta tõmbas õnge, mis oli väga raske. Ta nägi, et õnges oli suur koja. Poisil oli õhtul kodus kalasupp.

Laurits Koit, 10 a

Kala, kes tahtis lennata

Oli kord kala. Ta tahtis lennata. Ta imetles kõiki linde, mida nägi. Siis ta kohatas lendkala. Lendkala õpetas ja õpetas. Pika õpetuse järel oskas kala lennata. Ta lendas talveks lindudega lõunasse.

Laurits Koit, 10 a

Elas kord kurt

Elas kord kurt, kes läks kala püüdma. Talle tuli vastu teine kurt, kes küsis: kas lähed kala püüdma? Teine kurt vastas: Ei. Ei. Ma lähen kala püüdma. Teine kurt vastas: Aa, ma arvasin, et sa lähed kala püüdma.

Kati-Maarja Ojala, 9 a

Käabussnautser Wilma päev

Pikutan kollasel hiigelsuurel diivanil ja kuulan, kuidas vihm peksab vastu aknaid. Kell on hommikul pool kümme. Mõtlen elu üle järele ja unistan kolme peekoniga maksavormist, magustoiduks seakõrvad! Kui mõtled: kes ma olen, võin öelda nii palju, et olen väike, must neljajalgne olend, kellel on valged kulmud ja vuntsid. Kui sa veel aru ei saanud – inimesed ütlevad minu kohta käabussnautser.

Igal hommikul pool kaheksa tiriseb Ramona äratuskell ja siis algab öudne möll. Ramona ei ole nimelt ainuke, kes üles ärkab, vaid ka Kari ja Lea tõusevad üles, aga alles siis, kui Ramona mind välja viib. Väljas loen ära p-meilid, ja tirtsutan ka ise mõne teate. See-

järele loen ka natuke Töölo linnaosa koe-
rauudiseid.

Kui me tuleme koju, lähevad kõik mine-
ma, mulle kui lapsele seletades:

„Ramona läheb nüüd kooli.“

„Wilma ootab siin, mamma läheb nüüd
tööle.“

„Wilma ootab siin, Kari läheb nüüd
tööle.“

Kas nad arvavad tõesti, et ma olen nii
loll, et magan ja ootan neid? Kindlas-
ti mitte!

Ootan enne veerand tundi, siis toon pul-
di ja hakkam televiisorit vaatama. Vahe-
tan kanaleid, aga minu lemmikkanal on
Music TV. Kas sa tead Lou Beca lugu
„Mambo number five“? See on mu lem-
miklugu, sest mulle meeldib reggae.
Tantsin igal hommikul, sest saan sel-
lest jõudu.

Kui olen telekat vaadanud, läheb mul
kõht tühjaks. Lähen külmkapi juurde.
Natuke kõrgel ta ju on, aga taburetiga
ulatab küll. Inimesed ütlevad, et oleme
õblukesed, aga minu arust on küll teisi-
ti. Inimesed ei saa isegi tennisepalli suu-
ga kinni!

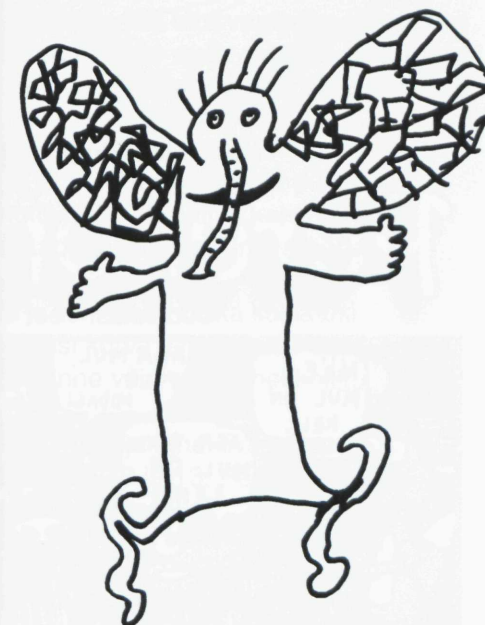
Peale söömist tahan minna vanni. Ja siis
valan ma vanni tilga õunaaroomiga van-
nivahtu ja käpasooja vett. Ligunen van-
nis umbes 20 minutit ja lähen minema.
Kuivatan ennast suurde tugitooli, kuigi
inimesed ei luba sinna minna. Mina ar-
van, et tugitoolile meeldib seebivahuga
puhastus.

Siis ongi kell juba nii palju, et pererahvas
on tulekul. Oleks aeg magama heita.

(Originaal teoses Tarinatasku –
Lapset kirjailijoina. PS-Kunnastus)

Spungiklubi pildi illustreeris Tähekesse palvel Mari-Ell Mets, 9 a

Värvi spungid!

Raamat

Reis merejõe
Eva Ibbotson
Varrak, 2004

Väga hea raamat! Mina elasin peategelase Maia seiklustele kaasa. Algus on üpris tavaline. On üks tüdruk, kelle vanemad hukkusid rongiõnnetuses ja kes elab kuulsas ja mainekas koolis Inglismaal. Siis leitakse üles tüdruku ainsad sugulased ja ta läheb sinna elama.

See tüdruk, kellest ma räägin, on Maia. Need tema sugulased elavad aga Amazonase ääres Brasiilias. Maia ootab sinnaminekut väga, kuna teda huvitavad loodus, loomad, ja eriti erinevate rahvaste muusika. Kuid sugulased ei lase Maiat majast välja, öeldes, et sealt võib saada ohtlikke haigusid. Ka väidavad nad, et indiaanlased on ohtlikud ning kurjad. Maia aga leiab alati võimaluse välja pääseda. Ta saab aru asjade tegelikest väärtustest. Veel kohtab ta üht poissi nimega Finn ja nii algavadki tema seiklused. Igal juhul oli see väga tore raamat. Tekitas soovi reisida Amazonasele!

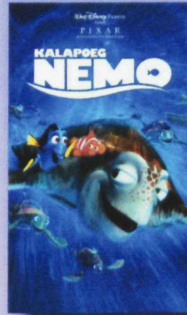
Hedo Hell Sinijärv, 11 aastat

Perekond rebased

Joonistas: Teet Vaus, Tallinna Kunstigümnaasium

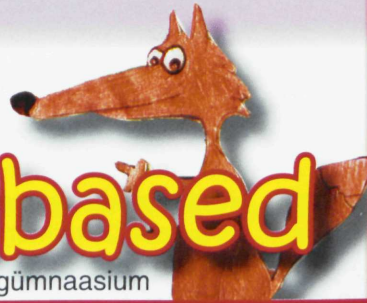
Video

Kalapoeg Nemo
Finding Nemo
Walt Disney
2003

See oli päris lahe film. Filmi peategelane oli kalapoeg Nemo. Tema isa oli Marlin ja ema oli Coral. Kui oli esimene koolipäev, siis ujus kalapoeg Nemo sügavikku ja sukelduja sai ta kätte. Siis sattus ta hambaarsti akvaariumisse ja sai tuttavaks akvaariumi kaladega. Tema vapper isa hakkas teda otsima ja ta võitles meduuside ja haidega. Nemo ja akvaariumikalad tegid põgenemisplaane. Seda filmi võiksid vaadata väiksemad lapsed. Soovitan vaadata.

Kairit Kuusik, 7 aastat

Mõnus raamat, lahe film

Selles filmis oli hästi naljakas, et kui torpeedo lendas miini peale ja plahvatas, siis arvas üks toonekurg, et peeretas.

Hästi põnev koht oli see, kui see, kui Dory rääkis vaalaga.

Hästi õudne koht oli see, kui hai söi ema ära.

Mulle meeldis see film sellepärast, et see on põnev. Mu sõpradele meeldib ka. Ja mu vennale.

Frederik Annus, 8 aastat

Mulle meeldis see film, sest ta oli südamlilik, ilus, kurb, õudne.

Minu meelest oli naljakas see, kui kajakad ütlesid: „Minu!

Minu! Minu!“ Ja ka see oli naljakas, kui sinine kala luges kogu aeg aadressi ja korrutas seda.

Põnev oli, kui väikesed kalad tegid igasuguseid kujusid. Õudne oli, kui lambiga kala ajas taga Marlinit ja Doryt ja see ka, kui üks hai hakkas Doryt taga ajama, sest ta tundis vere lõhna.

Ma tänan neid, kes on selle filmi teinud. Ma tänan neid väga-väga.

See film võib veel meeldida kaladele ja mõnedele inimestele. Isegi paljudele, sest see on südamlilik.

Marite Männi, 8 aastat

Jutuvõistluse “Minu esimene raamat” võitjad selgunud

1. juunil selgusid Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse, kirjastuse Tänapäev ja ajakirja Täheke poolt korraldatud lastejuttude võistluse “Minu esimene raamat” laureaadid. Kokku osales võistlusel 61 tööd.

Esikoha (16 000 krooni) vääriliseks tunnistati Piret Raua raamat “Ernesto küülikud”. See on lugu mustkunstnikust, kes alustuseks kaotab küll oma töö tsirkuses, kuid leiab raamatu lõpus õnne. Teise koha (10 000 krooni) sai Henno Käo jutt “Väike rüütel Rikardo”. Žürii ot-

sustas ka välja anda kaks kolmandat kohta (mõlemad 7 000 krooni). Need pälvisid Reet Made “Veli Oliver” ja Kristiina Kassi “Kasper, Amaalia-tädi ja tema viis tarka kassi”.

Ära märgiti kaks tööd: Jaanus Vaiksoo “Talvine koolitee” ja Ketlin Priilinna “Koeralaps Berta seiklused”.

Palju õnne võitjatele! Kõik võistlusel tippu jõudnud lood ilmuvad uuenenud lasteraamatusarjas “Minu esimene raamat”. Esimesi raamatuid on oodata juba sel aastal.

TÄHEKE

Joonistanud EDE PEEBO

Laulupeolised

Tüdruk. Liimi kinni keha külge 1. Pööra kinganinad ette. Liimi keha külge juuksed 2 ja 2 mõlemal pool nägu. Liimi kuklas juuksed 3 selja külge (joonis 1).

Liimi tanu külge pealt kokku 4 (joonis 2). Ette tanu peale liimi lehv 5. Sikuta tanu tüdrukule pähe, võimalikult kuklasse ja kinnita külgedelt 6 ja 6 juuste külge. Selja taga on tanul kaks paela.

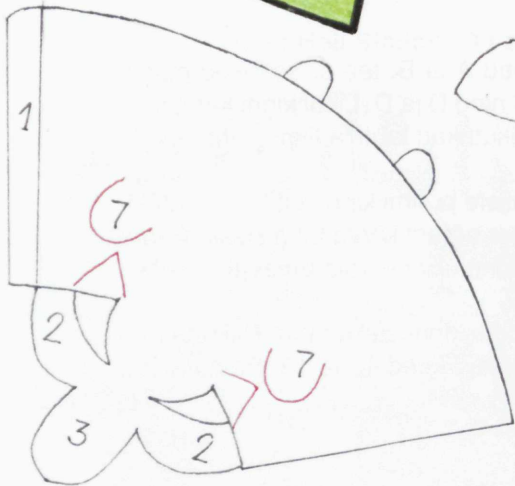
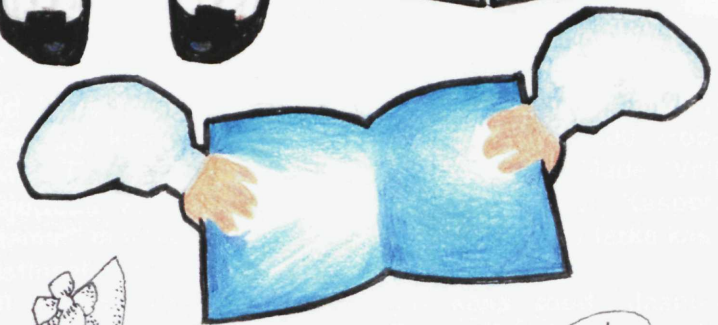
Liimi kohale nooti hoidvad käed 7 ja 7 (joonis 1), enne üks, siis teine. Kooluta käed õigesse asendisse.

Rahvariides poisi ja tüdruku meisterdamiseks lõika kõigepealt välja mõlema lapse keha, noote hoidvad käed ja tüdrukul tanu. Selle järel võta appi joonised 1, 2 ja 3.

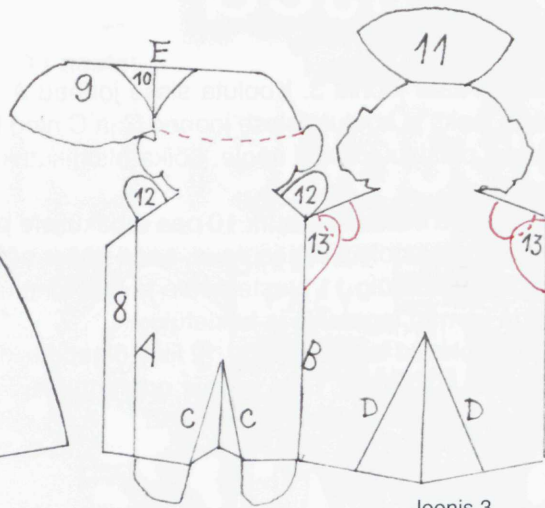
Poiss. Vaata joonis 3. Kooluta sisse jooned A ja B, tee sisselõiked püksisäärte jaoks ja kooluta sisse jooned C ja C ning D ja D. Liimi kinni keha külge 8. Voldi poisi juuksed 9 näole. Lõika otsmikutukad lahti ja liimi kinni mööda joont E.

Nüüd pööra väike kolmnurk 10 pea tagaküljele ja liimi kinni. Lõika kuklatükile mõlemale poole juuksesalgud, need pööra pärast kõrva taha sisse. Pööra murumütsi esikülge 11 juuste peale ja liimi kinni. Enne võid omavahel kokku liimida ka näo tagaküljele ja kuklatüki.

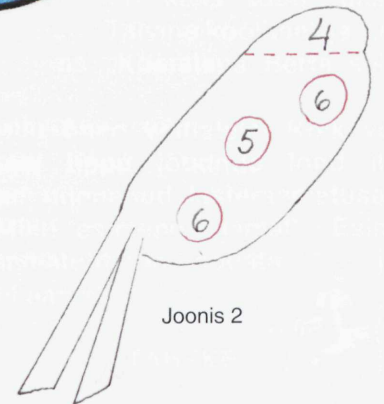
Õlgadel olevad lapakad 12 ja 12 liimi õlgadele kinni, selja taha. Painuta poisi kõrva külgedele. Liimi kohale nootehoidvad käed 13 ja 13. Painuta ette kinganinad. Anna kätele õige asend.

Joonis 1

Joonis 3

Joonis 2

● Aita jänelstel leida teineteist!

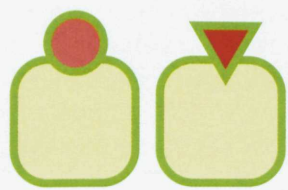

● Leia tabelist sõnad, mis vastavad piltidele!

A	K	P	I	O	J	T
B	K	A	L	A	N	O
P	G	E	M	R	O	R
A	U	H	B	E	Ä	T
L	J	L	Õ	V	I	P
L	Ö	K	V	B	D	S
N	I	Ü	R	O	L	E

● Mitu ringi ja mitu kolmnurka leiad?

● Mitu autot siit leiad?

Joonistanud EPP MARGUSTE

Perioodika AS
Lasteajakiri

Asutatud jaanuaris 1960
ilmub kord kuus

Toimetuse address:
Roosikrantsi 6
10119 Tallinn
taheke@perioodika.ee

Peatoimetaja
ILONA MARTSON

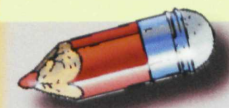
Kunstiline toimetaja
PRIIT REA

Reklaam
ARTUR JURIN

Toimetuse telefon
6 463 697

Tähekest saab tellida
otsekorraldus-
lepinguga

www.tellimine.ee
tel 6662535

**ESIKAANE
JONISTAS
VIIVE
NOOR**

PRIIT LIIVISTE

Väike suur loomasõber

nult oma lemmikhobusega, kelleks on ruun Aidi.

Suvel sõidab noor ratsasportlane maa-

le vanaema juurde ja

seal ootab teda peaaegu päris oma hobune. Peaaegu sellepärast, et kaheaastane Taara on Magnusel kahepeale ühe sugulasega. Suvel plaanib ta ehitada takistusraja ja noort hobust trennima hakata.

Magnusele meeldivad väga ka lehmad. Kuna ta on maal sündinud ja kogu aeg loomadega koos elanud, ei ole ta neid kunagi kartnud. Esimest korda lüpsis ta lehma juba kolmeaastaselt. Vanemal on lehma tervelt 16 ja kui Magnus vanaema juures käib, aitab ta neid lüpsata.

“Mina lüpsan kõik 15 ära ja siis vanaema lüpsab ka ühe,” kirjeldab ta oma töölembust. Igal lehmäl on oma nimi ja Magnusel on kõik need nimed meeles. Nimede meelde jätmine ei ole keeruline, sest igal lehmäl on isemoodi nägu.

Magnusele meeldivad üldiselt kõik loomad, rumalaid või ebameeldivaid loomi Magnuse arvates ei olegi olemas. Võib-olla ehk ainult roomajad, kes muidu loomasõbralikule poisile kohe üldse ei meeldi. Aga üks neidki ole vaja. Kõigist kõige rohkem meeldib talle aga elevant.

Suureks saades kavatseb Magnus rajada oma talli, kus hobuseid kasvatada ja trennida. Ja muidugi kavatseb ta jätkata ka ratsutamist – tahab ta ju ometigi saada tõeliseks ratsutamismeistriks!

Magnus Järve on 11-aastane Tallinna poiss, kellele üle kõige meeldivad loomad. Magnus käis ka Tallinna loomaia loomasõprade ringis, kus erinevate loomadega tutvuda sai. Lisaks käib ta ratsutamistrennis, peab kodus väikest küülikut ja aitab vanaemal lehmi lüpsata.

Küülik Benny tuli peresse üsna tavalisel moel. Magnus tahtis endale ammu juba järest ja kuulutustelehest leitud pakumise järgi valitigi kääbusküülik välja. Alguses oli Benny nii väike, et mahtus lausa Magnuse peopesale ära. Nüüd on ta juba suureks kasvanud, aga see ei tee teda vähem armsaks. Mõnikord närrib ta, nagu paljud koduküülikud, peale toidu veel ka muid asju. Näiteks Magnuse õe koolikotil on ta katki närinud luku ning arvutihiire närbis ta samuti arvuti küljest vabaks. Aga jänkupoiss on ikkagi pereliige ja sellised väiksed vembud antakse talle andeks.

Magnus käib ka ratsutamistrennis. Esimest korda istus ta hobuse selga seitsmeaastaselt. Nüüd käib ta trennis juba viiendat aastat. Kui võimalik, üritab ta sinna jõuda lausa iga päev, aga tavaliselt õnnestub see ainult paar korda nädalas. Kuigi Magnus on trennis kõige noorem, on ta ratsutamises juba piisavalt osav, et pea igal kuul võistlustel käia. Kõige rohkem meeldib talle takistussõit, sest seal saab ka teistele oma võimeid näidata ja ennast proovile panna. Trennis ratsutab ta ai-

Foto: RAIVO TIIKMAA

HIND 15 KROONI

ISSN 0134-2266

